

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 marca 2025 r.,
sprawy **M.T.**
w przedmiocie wyroku łącznego
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 26 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 112/24,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 6 maja 2024 r., sygn. akt III K 18/24,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. T. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 10 listopada 2015 r., wydanym w sprawie III K 52/15, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie II AKa 3/18 obejmującym wyroki:

- a) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie III Ks 7/04, za czyn popełniony w okresie od stycznia 2001 r. do września 2001 r. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. na karę 25 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 zł;
- b) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie XIII Ks 820/04, za czyn popełniony w okresie: wrzesień 1999 r., styczeń, luty, kwiecień, maj, lipiec, sierpień 2000 r., styczeń - grudzień 2001 r., styczeń, luty, maj 2002 r. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna jest równa kwocie 40 zł;
- c) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 4 lutego 2005 r. w sprawie XIII Ks 819/04, za czyn popełniony w okresie od września do grudnia 2001 r., od stycznia do grudnia 2002 r. oraz od stycznia do października 2003 r. z art. 77 § 2 k.k.s. na karę 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 40 zł;
- d) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 marca 2005 r. w sprawie XIII Ks 84/05, za czyn popełniony w okresie luty, maj - grudzień 2002 r., styczeń - grudzień 2003 r., styczeń - maj 2004 r. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. na karę 40 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równa kwocie 40 zł;
- e) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 13 czerwca 2005 r. w sprawie XIII Ks 497/04, za czyn popełniony w okresie kwiecień - grudzień 2002 r. i styczeń - grudzień 2003 r. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. na karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 40 zł;
- f) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie III K 1559/07, za czyn popełniony w okresie wiosna - jesień 2000 r. z art. 90 ustawy z dnia 07.07.1994 r. Prawo budowlane w zw. z art. 12 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. na karę 50 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł;

g) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie III K 4649/04, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 28 kwietnia 2011 r. w sprawie VIII Ka 390/10, za czyn popełniony w okresie od 31.01.2000 r. do 28.09.2001 r. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn popełniony w okresie od czerwca 2004 r. do lutego 2006 r. z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. na karę 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł;

h) Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 10 czerwca 2009 r. w sprawie III K 184/07, za czyn popełniony w okresie od 8 lutego 2002 r. do 15 lutego 2003 r. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu równowartości jednej stawki na kwotę 100 zł;

- na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 roku poz. 396) w zw. z art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączono skazanemu: kary grzywny orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach III Ks 7/04, XIII Ks 819/04, XIII Ks 820/04, III Ks 497/04, III K1559/07 i Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III K 184/07 i wymierzono karę łączną grzywny w wymiarze 420 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 40 zł oraz kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie III K 4649/04 za czyn popełniony w okresie od 31.01.2000 r. do 28.09.2001 r. oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III K 184/07 i wymierzono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności; na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczono skazanemu grzywny uiszczone w sprawach podlegających łączeniu; w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania; na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono postępowanie w zakresie połączenia kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie XIII Ks 84/05 oraz Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie III K 4649/04 za czyn popełniony w okresie od czerwca 2004 r. do lutego 2006 r.;

2. Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 19 lutego 2018 r. w sprawie III K 95/14, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 lutego 2021 r. w sprawie II AKa 214/20, za czyny popełnione: w okresie od 8 sierpnia 2000 r. do 5 września 2000 r., od 19.09.2000 r. do 16.01.2001 r. i od 11.09.2001 r. do 09.09.2002 r. na mocy art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji nadanym ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589) w zw. z art. 4 § 1 k.k. za każdy z tych czynów, zaś na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzono mu karę 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 300 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 150 zł; za czyn popełniony w dniu 11 sierpnia 2000 r. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 150 zł; na mocy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczono karę łączną w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 340 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 150 zł.

Wyrokiem łącznym z dnia 6 maja 2024 r., sygn. akt III K 18/24, Sąd Okręgowy w Białymstoku:

I. na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 r. połączył skazanemu M. T. :

- kary grzywny orzeczone: w sprawach Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygnaturach III Ks 7/04, XIII Ks 819/04, XIII Ks 820/04, III Ks 497/04, III K 1559/07 i w sprawach Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygnaturach III K 184/07 oraz II IK 95/14 i wymierzył mu karę łączną grzywny w liczbie 500 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 zł,

- kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawie Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygnaturze III K 4649/04 za czyn popełniony w okresie od 31.01.2000 r. do 28.09.2001 r. oraz w sprawach Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygnaturach III K 184/07 oraz III K 95/14 i wymierzył mu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy;

II. w pozostałym zakresie wyroki jednostkowe pozostawił do odrębnego wykonania;

III. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy kar odbytych w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy zaliczone na poczet orzeczonych kar w wyrokach jednostkowych;

IV. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył skazanemu grzywny uiszczone w sprawach podlegających łączeniu;

V. na mocy art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie połączenia kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie XIII Ks 84/05 oraz Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie III K 4649/04 za czyn popełniony w okresie od czerwca 2004 r. do lutego 2006 r.

VI. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację na niekorzyść skazanego wniósł prokurator, który zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości, w oparciu o art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 1a, 2 i 4 k.p.k. zarzucił:

„I. obrazę art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania, przy orzekaniu o karze łącznej, wszystkich zastosowanych przepisów ustawy karnej, a mianowicie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 k.k., art. 91 § 2 k.k., art. 39 k.k.s., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 grudnia 2005 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 k.k., co doprowadziło do błędnego zastosowania jako podstawy rozstrzygnięcia przepisów ustawy karnej skarbowej obowiązujących do dnia 8 czerwca 2010 r., co w kontekście oceny względności ustaw doprowadziło do niedopuszczalnego, dokonanego z obrazą art. 2 § 2 k.k.s. i art. 4 § 1 k.k., zastosowania ustawy mniej względnej dla skazanego, podczas gdy wszechstronna ocena względności konkurencyjnych ustaw prowadzi do wniosku, iż zastosowanie

przepisów ustawy obowiązującej w okresie przed dniem 17 grudnia 2005 r. z uwagi na niższe granice stawki grzywny było dla skazanego oczywiście względniejsze;

II. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności i kary grzywny wskutek wymierzenia tych kar bez należytego uwzględnienia wielości popełnionych przestępstw, w tym o dużym ciężarze gatunkowym, godzących w różne dobra prawne, popełnionych z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej na przestrzeni znacznego okresu czasu, co skutkowało niezasadnym zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej zasady nadmiernie zbliżonej do pełnej absorpcji, a przy wymiarze kary łącznej grzywny dodatkowo niedostateczne uwzględnienie sytuacji życiowej skazanego, jego stosunków majątkowych i sytuacji osobistej oraz możliwości zarobkowych przy ustalaniu stawki dziennej kary łącznej grzywny, co prowadziło do wymierzenia kary łącznej w rażąco zaniżonym wymiarze”.

W następstwie tego zarzutu prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i połączenie skazanemu M. T., na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 k.k., art. 91 § 2 k.k., art. 39 k.k.s., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 grudnia 2005 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 k.k.:

- jednostkowych kar grzywny orzeczonych w sprawach Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. akt: III Ks 7/04, XIII Ks 819/04, XIII Ks 820/04, III Ks 497/04, III K 1559/07 i Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. akt: III K 184/07, III K 95/14 i wymierzenie mu kary łącznej grzywny w wysokości 500 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 150 zł,

- kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. akt III K 4649/04 za czyn popełniony w okresie od 31.01.2000 r. do 28.09.2001 r. oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. akt III K 184/07 i III K 95/14 i wymierzenie mu kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności.

Odpowiadając pisemnie na apelację, obrońca skazanego wniósł o jej oddalenie i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Po rozpoznaniu wywiedzionej apelacji, Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 26 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 112/24:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w pkt I pierwszym części dyspozytywnej za podstawę prawną rozstrzygnięcia przyjął art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., art. 91 § 2 k.k., art. 39 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 17 grudnia 2005 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na mocy tych przepisów połączył skazanemu M. T. :

- jednostkowe kary grzywny orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygnaturach: III Ks 7/04, XIII Ks 819/04, III Ks 820/04, III Ks 497/04 i III K 1559/07 oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygnaturach akt: III K 184/07 oraz III K 95/14 i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 zł,

- jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. akt III K 4649/04 za czyn popełniony w okresie od 31.01.2000 r. do 28.09.2001 r. oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. akt III K 184/07 i III K 95/14 i wymierzył mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności;

II. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację w sprawie wniósł obrońca skazanego, który zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w pkt I, co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie, tj. art. 41 § 1 k.p.k., a przejawiające się w braku wyłączenia się od orzekania w sprawie sędziego Sądu Apelacyjnego w Białymstoku X. Y. w sytuacji, gdzie wskazany sędzia w ramach postępowania III K 95/14 Sądu Okręgowego w Białymstoku (II AKa 214/20 Sądu Apelacyjnego w Białymstoku) wymierzył w dniu 21 lutego 2024 r. wobec skazanego M. T. karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, a kara ta objęta jest wyrokiem łącznym zapadłym w niniejszej sprawie, czego konsekwencją jest nieuprawniona zmiana przez sędziego X. Y. kary łącznej

pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku III Wydziału Karnego z dnia 6 maja 2024 r., sygn. akt III K 18/24 tj. kary 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku II Wydziału Karnego z dnia 26 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 112/24, gdzie uznać należy iż jest to kara zbyt surowa mając na uwadze warunki osobiste, oraz związki podmiotowo-przedmiotowe pomiędzy czynami objętymi zapadłymi wobec mnie wyrokami karnymi, które to okoliczności nie zostały wzięte pod uwagę przez Sąd”. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Jak wynika z raportu z losowania – przydziału spraw (k – 78), po wpłynięciu akt z apelacją obrońcy skazanego, jako sprawozdawca wylosowany został sędzia Sądu Apelacyjnego w Białymstoku X. Y.. W dniu 22 lipca 2024 r. (k – 91) skazany M. T. złożył w sądzie właściwym do rozpoznania sprawy wnioski o wyłączenie sędziego X. Y.. W uzasadnieniu pisma skazano, że wymieniony sędzia uczestniczył w wydaniu w dniu 21 lutego 2024 r. wyroku w sprawie skazanego (sygn. akt Sądu Okręgowego – III K 95/14 i Sądu Apelacyjnego – II AKa 214/20), objętego wnioskiem o wydanie wyroku łącznego, przy czym Sąd odwoławczy podwyższył wymierzone skazanemu kary. Wnioskodawca zwrócił uwagę, że skoro wymieniony sędzia oceniał sytuację skazanego w kontekście ustalenia stawki dziennej grzywny, to powinien zostać wyłączony od orzekania w sprawie o wydanie wyroku łącznego. Jego zdaniem, argument ten odnosi się także do kary pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 23 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 112/24, Sąd Apelacyjny w Białymstoku nie uwzględnił wniosku skazanego o wyłączenie sędziego wskazując, że w sprawie brak jest okoliczności tego rodzaju, że mogłyby

wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności SSA X. Y. w omawianej sprawie.

W kasacji zarzucono rażąco obrazę art. 41 § 1 k.p.k. polegającą na tym, że SSA X. Y. nie wyłączył się od orzekania w sprawie M. T. o wydanie wyroku łącznego. Zarzut ten jest oczywiście bezzasadny i to z kilku powodów.

Po pierwsze, przepis art. 41 § 1 k.p.k. nie przewiduje wskazywanej w kasacji instytucji wyłączenia się sędziego od udziału w sprawie. Z jego treści wynika, że sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w sprawie. O wyłączeniu sędziego w tym trybie orzeka sąd na żądanie sędziego albo na wniosek strony. Jak przedstawiono to wyżej, stosowny wniosek został złożony przez skazanego, lecz nie został on uwzględniony przez Sąd Apelacyjny. Sędzia wyłącza się od udziału w sprawie i składa w tej mierze oświadczenie na piśmie, jeżeli zachodzi przyczyna wyłączenia sędziego przewidziana w art. 40 k.p.k. (zob. art. 42 § 2 k.p.k.). Jest oczywiste, że w sprawie nie ujawniła się żadna przyczyna wyłączenia sędziego z mocy prawa – skarżący zresztą na taką podstawę nie wskazuje.

Po drugie, nawet gdyby przyjąć, że kasacja w rzeczywistości kwestionuje prawidłowość decyzji sądu o braku podstaw do wyłączenia sędziego, to i tak zarzut ten i związane z nim wywody zawarte w uzasadnieniu kasacji są oczywiście bezzasadne. Stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie do tego, że – w jego ocenie – sędzia, który brał udział w wydaniu wyroku objętego wnioskiem o wydanie wyroku łącznego, zwłaszcza w sytuacji, gdy wydano orzeczenie o charakterze reformatoryjnym, powinien być wyłączony od udziału w wydaniu wyroku łącznego, ponieważ w odbiorze zewnętrznym nie daje on gwarancji zachowania bezstronności. Zaakceptowanie tego stanowiska doprowadziłoby w istocie do paraliżu wymiaru sprawiedliwości. W jego konsekwencji sędzia, w sprawie przedmiotowo złożonej, nie mógłby orzec kary łącznej, wszak wcześniej musiał przecież rozstrzygnąć o winie i karze w odniesieniu do poszczególnych, zbiegających się zarzucanych oskarżonemu czynów. Podążając tokiem myślenia skarżącego należałoby dojść do wniosku, że sędzia nie mógłby orzekać w sprawie

oskarżonemu, któremu zarzucono działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, jeżeli wcześniej skazywał oskarżonego za czyn, który stanowi podstawę do przyjęcia recydywy. Ponadto kasacja zdaje ignorować przedmiot postępowania w rozważanej sprawie. Sąd Apelacyjny rozpoznawał środek odwoławczy od wyroku łącznego wydanego wobec skazanego przez Sąd Okręgowy. Istotą postępowania było zatem skontrolowanie relacji zachodzących pomiędzy zbiegającymi się skazaniami i wymierzonej kary łącznej. Pomijając specyfikę orzekania w sprawie o wydanie wyroku łącznego, przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 85a k.k., orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. To właśnie wskazane cele kary, w powiązaniu z relacjami czasowymi i przedmiotowymi zbiegających się skazań wynikających z wyroków jednostkowych, mają zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia o karze w wyroku łącznym, co nie oznacza, że pomijane mogą być dyrektywy wymiaru z art. 53 k.k.

W świetle tych uwag stwierdzić trzeba, że w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności, które uzasadniałyby przekonanie skarżącego, że w wydaniu zaskarżonego kasacją wyroku brał udział *iudex suspectus* w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k.

Dodać również trzeba, że lektura uzasadnienia kasacji zdradza rzeczywisty cel wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Skarżący, pod pretekstem rażącej obrazę prawa procesowego, w istocie dąży do obejścia ustawowego zakazu podnoszenia w kasacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Mimo czynionych w tej mierze zastrzeżeń, wywód skarżącego stanowi, sprzeczną z art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k. próbę wykazania, że wymierzona skazanemu kara jest rażąco surowa.

W dniu 3 kwietnia 2025 r., a więc już po wydaniu przez Sąd Najwyższy postanowienia o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, wpłynęło pismo obrońcy skazanego, w którym podnosi się, że zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku zapadło z rażącą obrazą art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem w wydaniu wyroku brał udział sędzia X. Y., który został powołany na

stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w wyniku rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w wyniku ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz innych ustaw. W swojej argumentacji obrońca odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego i trybunałów międzynarodowych, nie przywołał jednak żadnych okoliczności negatywnie charakteryzujących wskazanego sędziego.

Mimo, że pismo to wniesione zostało już po wydaniu postanowienia wskazać należy, że sygnalizowana kwestia badana była przez Sąd Najwyższy z urzędu (art. 536 k.p.k.). Jak wynika z uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. oraz uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, dla zaistnienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych – nie jest wystarczające wyłącznie stwierdzenie, że uzyskali oni nominację w wyniku konkursu przeprowadzonego przez wadliwie ukształtowaną Krajową Radę Sądownictwa. Oznacza to konieczność przeprowadzenia swoistego testu pozwalającego na ocenę, czy sąd z udziałem konkretnego sędziego był należycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Analiza informacji dotyczących sędziego X. Y., w tym uchwały KRS nr 591/2019 z dnia 26 czerwca 2019 r., prowadzi do wniosku, że wskazana bezwzględna przyczyna uchylenia wyroku w rozważanej sprawie nie zachodzi. Dodać trzeba, że sędzia X. Y. był już wielokrotnie testowany w postępowaniu przed Sądem Najwyższym i żadnym wypadku nie stwierdzono, związanej z jego udziałem w rozpoznaniu sprawy, przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. m.in.: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2024 r., IV KK 566/23, z dnia 30 stycznia 2025 r., IV KK 396/23 i z dnia 25 lutego 2025 r., IV KK 470/24 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2023 r., IV KK 134/23).

Kierując się powyższym, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[SOP]

[r.g.]

